

Getuigenis: Eline Pauwels

Mijn naam is **Eline Pauwels**, ik ben 35 jaar en momenteel nog in ziekteverlof. Het hervatten van mijn werk is op dit moment te zwaar, zowel fysiek als mentaal. Samen met mijn man **Joeri**, met wie ik drie jaar geleden in het huwelijksbootje stapte, probeer ik stap voor stap mijn weg te vinden in een langdurig en ingrijpend zorgtraject.

Ongeveer vier jaar geleden werd bij mij beenmergfalen vastgesteld. Dit betekende een zware periode waarin ik een beenmergtransplantatie moest ondergaan. De transplantatie zelf is goed verlopen, waar ik zeer dankbaar voor ben. Helaas kreeg ik nadien te maken met ernstige complicaties. Sinds twee jaar kampen mijn darmen met zware klachten, onder andere ten gevolge van omgekeerde afstoting (GVHD).

Deze darmproblemen hebben een grote impact op mijn dagelijks leven. Eten werd steeds moeilijker, tot het punt waarop ik nog nauwelijks voeding kon opnemen. In juli 2025 werd ik opgenomen in het ziekenhuis omdat mijn gewicht gedaald was tot 41 kilogram. Daar werd beslist om te starten met TPN, totale parenterale voeding, om mijn lichaam opnieuw voldoende voedingsstoffen te geven.

Gedurende lange tijd kreeg ik elke nacht TPN, met als doel mijn gewicht langzaam opnieuw op te bouwen. Vandaag, in april 2026, weeg ik opnieuw 55 kilogram. Ondertussen krijg ik nog vijf nachten per week TPN, met twee nachten pauze. Die nachten zonder voeding betekenen veel voor mij: ze geven mijn lichaam wat rust en zorgen tegelijk ook mentaal voor ademruimte.

Joeri en ik sluiten de TPN zelf aan. Dat geeft ons een gevoel van autonomie en zorgt ervoor dat we ondanks alles toch een zekere vrijheid behouden. Het zijn kleine dingen, maar ze betekenen veel in een leven dat grotendeels wordt bepaald door medische zorg.

Tot op vandaag zijn mijn darmproblemen helaas nog niet opgelost. Het ziekenhuis blijft samen met mij zoeken naar een oplossing waarmee ik verder kan. Ik heb al verschillende behandelingen ondergaan, maar voorlopig zonder het gewenste resultaat. Dat vraagt veel geduld en doorzettingsvermogen.

Wat ik het meeste mis, is iets wat voor velen vanzelfsprekend is: samen gezellig aan tafel zitten en zonder zorgen een volle maaltijd kunnen eten. Op dit moment kan ik nog maar zeer weinig verdragen en blijf ik dus afhankelijk van TPN. Toch probeer ik hoopvol te blijven, met de wens om ooit opnieuw volop te kunnen genieten van eten, samenzijn en een leven met minder beperkingen.